

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 30 maja 2013 r. *

Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) — Europejski nakaz aresztowania i procedura wydawania osób między państwami członkowskimi — Zasada specjalności — Wniosek o rozszerzenie europejskiego nakazu aresztowania uzasadniające przekazanie lub dalsze przekazanie innemu państwu członkowskiemu — Orzeczenie organu sądowego wykonującego nakaz państwa członkowskiego o wyrażeniu zgody — Środek zaskarżenia o charakterze zawieszającym — Dopuszczalność

W sprawie C-168/13 PPU

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Conseil constitutionnel (Francja) postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 9 kwietnia 2013 r., w postępowaniu:

Jeremy F.

przeciwko

Premier ministre,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), prezes izby, G. Arestis, J.C. Bonichot, A. Arabadjiev i J.L. da Cruz Vilaça, sędziowie,

rzecznik generalny: N. Wahl,

sekretarz: V. Tourrès, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 maja 2013 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu J.F. przez C. Waquet, avocate,
- w imieniu rządu francuskiego przez E. Belliard, B. Beaupère-Manokhę oraz G. de Bergues'a, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu czeskiego przez M. Smolka, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu niemieckiego przez J. Kemper oraz T. Henzega, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: francuski.

- w imieniu rządu irlandzkiego przez E. Regana, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu niderlandzkiego przez C. Schillemans, działającą w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez W. Bogensbergera oraz R. Troostersa, działających w charakterze pełnomocników,

po wysłuchaniu rzecznika generalnego,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1), zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. L 81, s. 24) (zwanej dalej „decyzją ramową”).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach priorytetowego pytania o zgodność z konstytucją, z którym wystąpił Cour de cassation (trybunał kasacyjny, Francja) w związku z wniesionym przez J.F. odwołaniem od wyroku chambre de l’instruction de la cour d’appel de Bordeaux (izby śledczej sądu apelacyjnego w Bordeaux, Francja) z dnia 15 stycznia 2013 r., wyrażającego zgodę na rozszerzenie przekazania, o które wystąpiły organy sądowe Zjednoczonego Królestwa. Rozszerzenie dotyczyło przestępstwa popełnionego przed przekazaniem, innego niż to, które uzasadniało pierwotny europejski nakaz aresztowania wystawiony przeciwko J.F. przez Crown court at Maidstone (Zjednoczone Królestwo).

Ramy prawne

Prawo międzynarodowe

- 3 Artykuł 5 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”), zatytułowany „Prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego”, stanowi:

„1. Każdy ma prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego. Nikt nie może być pozbawiony wolności, z wyjątkiem następujących przypadków i w trybie ustalonym przez prawo:

[...]

- f) zgodnego z prawem zatrzymania lub aresztowania osoby, w celu zapobieżenia jej nielegalnemu wkroczeniu na terytorium państwa, lub osoby, przeciwko której toczy się postępowanie o wydalenie lub ekstradycję.

2. Każdy, kto został zatrzymany, powinien zostać niezwłocznie i w zrozumiałym dla niego języku poinformowany o przyczynach zatrzymania i o stawianych mu zarzutach.

[...]

4. Każdy, kto został pozbawiony wolności przez zatrzymanie lub aresztowanie, ma prawo odwołania się do sądu w celu ustalenia bezzwłocznie przez sąd legalności pozbawienia wolności i zarządzenia zwolnienia, jeżeli pozbawienie wolności jest niezgodne z prawem.

[...].

- 4 Artykuł 13 EKPC, zatytułowany „Prawo do skutecznego środka odwoławczego”, stanowi:

„Każdy, czyje prawa i wolności zawarte w niniejszej konwencji zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka odwoławczego do właściwego organu państwowego, także wówczas, gdy naruszenia dokonały osoby wykonujące swoje funkcje urzędowe”.

Prawo Unii

- 5 Z informacji dotyczącej oświadczeń Republiki Francuskiej i Republiki Węgierskiej w sprawie uznania przez nie właściwości Trybunału Sprawiedliwości do orzekania w trybie prejudycjalnym w sprawach aktów, o których mowa w art. 35 Traktatu o Unii Europejskiej, opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 14 grudnia 2005 r. (Dz.U. L 327, s. 19), wynika, że Republika Francuska złożyła oświadczenie w trybie art. 35 ust. 2 UE, mocą którego uznała właściwość Trybunału do orzekania na warunkach określonych w art. 35 ust. 3 lit. b) UE.
- 6 Zgodnie z art. 9 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych, załączonego do traktatu FUE, skutki prawne aktów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii przyjętych na podstawie traktatu UE przed wejściem w życie traktatu z Lizbony zostają utrzymane do czasu uchylecia, unieważnienia lub zmiany tych aktów w zastosowaniu traktatów. Zgodnie z art. 10 ust. 1 tego samego protokołu uprawnienia przyznane Trybunałowi na mocy tytułu VI traktatu UE w brzmieniu sprzed traktatu z Lizbony pozostają niezmienione w zakresie dotyczącym aktów Unii, które zostały przyjęte przed wejściem w życie traktatu z Lizbony, także w przypadku gdy zostały one uznane zgodnie z art. 35 ust. 2 UE.
- 7 Motywy 5, 7, 8, 10 i 12 decyzji ramowej mają następujące brzmienie:

„(5) Cel Unii, jakim jest ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, prowadzi do zniesienia ekstradycji między państwami członkowskimi i zastąpienia jej systemem przekazywania osób między organami sądowymi. W dalszej perspektywie wprowadzenie nowego, uproszczonego systemu przekazywania osób skazanych bądź podejrzanych, w celach wykonania wyroku lub wszczęcia postępowania prowadzącego do wydania wyroku, w sprawach karnych, stwarza możliwość usunięcia złożoności obecnych procedur ekstradycyjnych i związanej z nimi możliwości przewlekania postępowania. Dominująca do dziś między państwami członkowskimi tradycyjna współpraca w zakresie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości powinna zostać zastąpiona przez system swobodnego przepływu orzecznictwa sądowego w sprawach karnych, obejmujący zarówno decyzje prawomocne, jak i nieprawomocne.

[...]

- (7) Jako że cel, jakim jest zastąpienie systemu wielostronnej ekstradycji zbudowan[ego] na fundamencie Europejskiej konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r., nie może zostać w sposób wystarczający osiągnięty przez działające jednostronnie państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Rada może przyjąć odpowiednie środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 5 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Zgodnie z zasadą proporcjonalności ustanowioną w wyżej wymienionym artykule niniejsza decyzja ramowa nie wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia tych celów.

- (8) Decyzje w sprawie wykonywania europejskiego nakazu aresztowania należy poddawać należytych kontrolom, co oznacza, że organ sądowy państwa członkowskiego, na terytorium którego osoba, której wniosek dotyczy, została aresztowana, zobowiązany jest do podjęcia decyzji w sprawie przekazania tej osoby.

[...]

- (10) Mechanizm europejskiego nakazu aresztowania opiera się na wysokim stopniu zaufania w stosunkach między państwami członkowskimi. Jego wykonanie można zawiesić jedynie w przypadku poważnego i trwałego naruszenia przez jedno z państw członkowskich zasad określonych w art. 6 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, ustalonych [stwierdzonego] przez Radę na podstawie art. 7 ust. 1 wymienionego traktatu ze skutkami określonymi w jego art. 7 ust. 2.

[...]

- (12) Niniejsza decyzja ramowa respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz tych, które znajdują odbicie w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej [zwanej dalej »kartą«], w szczególności w jej rozdziale VI. Żadnego z przepisów niniejszej decyzji ramowej nie należy interpretować jako zakazującego odmowy przekazania osoby, w odniesieniu do której europejski nakaz aresztowania został wydany, kiedy istnieją, oparte o obiektywne przesłanki, podstawy do przypuszczania, że wymieniony nakaz aresztowania został wydany w celu ścigania lub ukarania osoby ze względu na jej płeć, rasę, religię, pochodzenie etniczne, obywatelstwo, język, poglądy polityczne lub orientację seksualną, lub że jej sytuacja może ulec pogorszeniu z jednej z tych przyczyn.

Niniejsza decyzja ramowa nie powinna uniemożliwiać żadnemu z państw członkowskich stosowania własnych przepisów konstytucyjnych dotyczących sprawiedliwego procesu sądowego, wolności stowarzyszania się, wolności prasy i wyrażania opinii w innych mediach”.

8 Artykuł 1 decyzji ramowej stanowi:

„1. Europejski nakaz aresztowania stanowi [orzeczenie] wydan[e] przez państwo członkowskie w celu aresztowania i przekazania przez inne państwo członkowskie osoby, której dotyczy wniosek, w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego [polegającego na pozbawieniu wolności].

2. Państwa członkowskie wykonują każdy europejski nakaz aresztowania w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej.

3. Niniejsza decyzja ramowa nie skutkuje modyfikacją obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa zawartych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej”.

- 9 Artykuły 3, 4, 4a, 5, 8 i 9 decyzji ramowej regulują, odpowiednio, obligatoryjne i fakultatywne podstawy odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania, gwarancje, jakich powinno udzielić wydające nakaz państwo członkowskie, jeżeli zainteresowany nie stawił się osobiście i w innych szczególnych przypadkach, jak również treść, formę i przekazywanie europejskiego nakazu aresztowania. Artykuł 6 decyzji ramowej określa organy sądowe właściwe do wydania i wykonania europejskiego nakazu aresztowania.

10 Artykuł 13 decyzji ramowej, zatytułowany „Zgoda na przekazanie”, w ust. 1 i 4 stanowi:

„1. Jeśli aresztowana osoba powiadamia, że zgadza się na przekazanie, to zgodę tę oraz, w odpowiednich przypadkach, zrzeczenie się prawa do skorzystania z zasady szczególności [specjalności], o której mowa w art. 27 ust. 2, wyraża przed wykonującym nakaz organem sądowym zgodnie z prawem krajowym wykonującego nakaz państwa członkowskiego.

[...]

4. Zgoda nie może zostać cofnięta. Każde państwo członkowskie może jednak przewidzieć, że zgoda oraz, w odpowiednich przypadkach, zrzeczenie się mogą zostać cofnięte zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie na mocy prawa krajowego. W takim przypadku okres między datą wyrażenia zgody i jej cofnięcia nie jest brany pod uwagę przy określaniu terminów ustanowionych w art. 17. Państwo członkowskie, które pragnie odwołać się do tej możliwości, w momencie przyjęcia niniejszej decyzji ramowej odpowiednio powiadamia o tym Sekretariat Generalny Rady i wskazuje procedury, według których cofnięcie zgody jest możliwe, a także powiadamia o wszelkich zmianach w tych procedurach”.

11 Artykuł 15 decyzji ramowej, zatytułowany „Decyzja o przekazaniu”, ma następujące brzmienie:

„1. Decyzję o tym, czy dana osoba ma zostać przekazana, podejmuje wykonujący nakaz organ sądowy z uwzględnieniem terminów i zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej decyzji ramowej.

2. Jeśli wykonujący organ sądowy uważa informacje przekazane przez wydające nakaz państwo członkowskie za niewystarczające do celów podjęcia decyzji o przekazaniu, występuje o bezzwłoczne przekazanie niezbędnych informacji uzupełniających, w szczególności w odniesieniu do art. 3–5 oraz art. 8, oraz może ustalić termin ich otrzymania, z uwzględnieniem konieczności zachowania terminu określonego w art. 17.

3. Wydający nakaz organ sądowy może w dowolnym terminie przysyłać wszelkie dodatkowe przydatne informacje do wykonującego nakaz organu sądowego”.

12 Artykuł 17 decyzji ramowej, zatytułowany „Terminy i procedury podejmowania decyzji o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania”, stanowi:

„1. Europejski nakaz aresztowania stosuje się i wykonuje w trybie przewidzianym dla spraw niecierpiących zwłoki.

2. W przypadkach gdy osoba, której dotyczy wniosek, wyraża zgodę na swoje przekazanie, ostateczna decyzja w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania zostaje podjęta w ciągu 10 dni od wyrażenia zgody.

3. W pozostałych przypadkach ostateczna decyzja o wykonaniu europejskiego nakazu zostaje podjęta w ciągu 60 dni po aresztowaniu osoby, której dotyczy wniosek.

4. W sytuacji gdy w szczególnych przypadkach europejski nakaz aresztowania nie może zostać wykonany w terminie ustanowionym w ust. 2 lub 3, wykonujący nakaz organ sądowy niezwłocznie powiadamia o tym wydający nakaz organ sądowy, podając przyczyny zwłoki. W takim przypadku terminy mogą zostać przedłużone o dalsze 30 dni.

5. Do czasu podjęcia przez wykonujący nakaz organ sądowy ostatecznej decyzji w sprawie europejskiego nakazu aresztowania zapewnia on, że warunki materialne niezbędne do skutecznego przekazania tej osoby pozostają spełnione.

6. W przypadku odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania należy podać jej przyczyny.

7. W przypadku gdy w wyjątkowych okolicznościach któreś z państw członkowskich nie jest w stanie dotrzymać terminów przewidzianych w niniejszym artykule, powiadamia ono o tym fakcie Eurojust, podając przyczyny zwłoki. Ponadto państwo członkowskie, które doświadcza kolejnych opóźnień ze strony drugiego państwa członkowskiego w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania, powiadamia o tym Radę w celu dokonania oceny wdrożenia niniejszej decyzji ramowej na szczeblu państwa członkowskiego”.

- 13 Artykuł 20 decyzji ramowej, zatytułowany „Przywileje i immunitety”, stanowi w ust. 1:

„W przypadku gdy osobie, której dotyczy wniosek, przysługuje jakiś przywilej bądź immunitet jurysdykcyjny lub egzekucyjny w wykonującym nakaz państwie członkowskim, bieg terminów określonych w art. 17 rozpoczyna się i liczy od dnia, kiedy wykonujący nakaz organ sądowy zostaje powiadomiony o fakcie, że dany przywilej lub immunitet został uchylony.

Wykonujące nakaz państwo członkowskie składa zapewnienie, że warunki materialne konieczne dla skutecznego przekazania są spełnione w momencie, gdy osobie, której dotyczy wniosek, nie przysługuje już przywilej bądź immunitet”.

- 14 Artykuł 21 decyzji ramowej, zatytułowany „Konkurencyjne wobec siebie zobowiązania międzynarodowe”, stanowi:

„Niniejsza decyzja ramowa nie uchybia zobowiązaniom wykonującego nakaz państwa członkowskiego, w przypadku gdy osoba, której dotyczy wniosek, zostaje poddana ekstradycji do tego państwa członkowskiego z państwa trzeciego i w przypadku gdy osoba ta jest chroniona postanowieniami uzgodnienia, na mocy którego została poddana ekstradycji z uwzględnieniem uprawnień szczególnych. Wykonujące nakaz państwo członkowskie podejmuje wszelkie środki niezbędne dla bezzwłocznego zażądania zgody państwa, z którego osoba, której wniosek dotyczy, została poddana ekstradycji, tak by mogła ona zostać przekazana państwu członkowskiemu, które wydało europejski nakaz aresztowania. Nie rozpoczyna się bieg terminów określonych w art. 17 do dnia, w którym wygasają te szczególne uprawnienia. Do czasu wydania decyzji państwa, z którego osoba, której dotyczy wniosek, została poddana ekstradycji, wykonujące nakaz państwo członkowskie składa zapewnienie, że warunki materialne konieczne dla skutecznego przekazania pozostają spełnione”.

- 15 Artykuł 27 decyzji ramowej, zatytułowany „Możliwość ścigania za inne przestępstwa”, został sformułowany następująco:

„1. Każde państwo członkowskie może notyfikować Sekretariatowi Generalnemu Rady, że w jego stosunkach z innymi państwami członkowskimi, które wystosowały podobną notyfikację, domniemana jest zgoda na ściganie, skazanie lub zatrzymanie w związku z pozbawieniem wolności lub wykonaniem środka zabezpieczającego za przestępstwo popełnione przed przekazaniem osoby inne niż to, z powodu którego została przekazana, chyba że w przypadku szczególnym wykonujący nakaz organ sądowy stanowi inaczej w swojej decyzji w sprawie przekazania.

2. Z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 1 i 3 osoba przekazana może nie być ścigana, skazana lub w inny sposób pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, inne niż to, za które została przekazana.

3. Ustępu 2 nie stosuje się w następujących przypadkach:

[...]

- g) w przypadku gdy wykonujący nakaz organ sądowy, który przekazał osobę, wyraża zgodę zgodnie z ust. 4.

4. Z wnioskiem o wyrażenie zgody występuje się do wykonującego nakaz organu sądowego, z załączeniem informacji określonych w art. 8 ust. 1 oraz tłumaczenia określonego w art. 8 ust. 2. Zgodę taką wyraża się, gdy przestępstwo, wobec [w odniesieniu do] którego jest ona wymagana, podlega przekazaniu [samo wymaga przekazania] osoby zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej. Zgody odmawia się w przypadkach wymienionych w art. 3, a ponadto można jej nie udzielić jedynie na podstawie przyczyn wymienionych w art. 4. Decyzja podejmowana jest w terminie do 30 dni od otrzymania wniosku.

W przypadku sytuacji określonej w art. 5 wydające nakaz państwo członkowskie musi udzielić odnośnych gwarancji”.

- 16 Zgodnie z art. 28 decyzji ramowej, zatytułowanym „Przekazanie lub wynikająca z niego ekstradycja [Dalsze przekazanie lub ekstradycja]”:

„1. Każde państwo członkowskie może notyfikować Sekretariatowi Generalnemu Rady, że w jego stosunkach z pozostałymi państwami członkowskimi, które wystąpiły z podobną notyfikacją, można domniemywać zgodę na przekazanie osoby do państwa członkowskiego innego niż wykonujące nakaz państwo członkowskie na mocy europejskiego nakazu aresztowania za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, chyba że w przypadku szczególnym wykonujący nakaz organ sądowy [po]stanowi inaczej w swojej decyzji w sprawie przekazania.

2. W każdym przypadku osoba, która została przekazana państwu członkowskiemu wydającemu nakaz na mocy europejskiego nakazu aresztowania, może, bez zgody wykonującego nakaz państwa członkowskiego, zostać przekazana do państwa członkowskiego, innego niż wykonujące nakaz państwo członkowskie, na mocy europejskiego nakazu aresztowania wydanego za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem w następujących przypadkach:

[...]

- c) gdy osoby, której dotyczy wnioszek, nie obejmuje zasada szczególności [specjalności] zgodnie art. 27 ust. 3 lit. a), e), f) i g).

3. Wykonujący nakaz organ sądowy wyraża zgodę na przekazanie osoby do drugiego państwa członkowskiego zgodnie z następującymi zasadami:

- a) wniosek o wyrażenie zgody zostaje złożony zgodnie z art. 9 i towarzyszą mu informacje określone w art. 8 ust. 1 oraz tłumaczenie określone w art. 8 ust. 2;
- b) zgodę wyraża się, gdy przestępstwo, za które się o nią wnioskuje, pociąga za sobą przekazanie osoby zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej;
- c) decyzja podejmowana jest w terminie do 30 dni od otrzymania wniosku;
- d) nie wyraża się zgody w przypadkach określonych w art. 3, a ponadto można odmówić jej wyrażenia jedynie na podstawach określonych w art. 4.

W przypadku sytuacji określonej w art. 5 wydające nakaz państwo członkowskie musi udzielić odnośnych gwarancji.

[...]”.

- 17 Artykuł 31 ust. 2 decyzji ramowej, zatytułowany „Stosunek do innych instrumentów prawnych”, stanowi w akapitach drugim i trzecim:

„Państwa członkowskie mogą zawierać dwustronne lub wielostronne porozumienia i dokonywać takich uzgodnień po wejściu w życie niniejszej decyzji ramowej w zakresie pozwalającym na szersze i głębsze traktowanie nakazów niniejszej ramowej decyzji oraz, w dalszej perspektywie, służącym upraszczaniu i ułatwianiu procedur przekazywania osób podlegających europejskim nakazom aresztowania, w szczególności przez ustalanie terminów krótszych niż określone [w art. 17, przez rozszerzenie wykazu przestępstw określonego] w art. 2 ust. 2, przez dalsze ograniczanie podstaw do odmowy, wymienionych w art. 3 i 4, bądź przez obniżanie progu przewidzianego w art. 2 ust. 1 lub 2.

Porozumienia i uzgodnienia określone w akapicie drugim nie mogą w żadnym przypadku wpływać na stosunki z państwami członkowskimi, które nie są ich stronami”.

Prawo francuskie

- 18 Celem art. 695-46 du code de procédure pénale (kodeksu postępowania karnego), zmienionego loi n° 2009-526, du 12 mai 2009, de simplification et de clarification du droit et d’allègement des procédures (ustawą o uproszczeniu i rozjaśnieniu prawa i uproszczeniu postępowań, JORF z dnia 13 maja 2009 r., s. 7920), jest transpozycja do prawa francuskiego art. 27 i 28 decyzji ramowej. Tenże art. 695-46 brzmi następująco:

„Izba śledcza, przed którą stawiała się poszukiwana osoba, rozpoznaje wszystkie wnioski właściwych organów wydającego nakaz państwa członkowskiego dotyczące wyrażenia zgody na ściganie lub na wykonanie kary lub środka zabezpieczającego orzeczonych za przestępstwa inne niż te, które uzasadniały przekazanie, i popełnione przed przekazaniem.

Izba śledcza jest również właściwa do rozpoznawania, po przekazaniu osoby poszukiwanej, wszystkich wniosków właściwych organów wydającego nakaz państwa członkowskiego dotyczących wyrażenia zgody na przekazanie osoby poszukiwanej do innego państwa członkowskiego w celu ścigania lub w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności za jakikolwiek czyn popełniony przed przekazaniem, inny niż ten, który uzasadniał przekazanie.

W obu przypadkach właściwe organy państwa członkowskiego wydającego nakaz przekazują również izbie śledczej protokół zawierający oświadczenia osoby przekazanej. Oświadczenia te mogą w razie potrzeby zostać uzupełnione uwagami adwokata ustanowionego przez osobę poszukiwaną, a w braku takiego ustanowienia – wyznaczonego przez dziekana rady adwokackiej.

Izba śledcza wydaje orzeczenia po upewnieniu się, że wniosek zawiera także informacje, o których mowa w art. 695-13, oraz, w razie potrzeby, po uzyskaniu zapewnień w związku z przepisami art. 695-32, w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania wniosku. Od orzeczeń tych odwołanie nie przysługuje.

Zgoda jest udzielana, jeżeli zachowania, z których powodu wnoszono o zgodę, stanowią jedno z przestępstw wskazanych w art. 695-23 i wchodzą w zakres zastosowania art. 695-12.

Zgoda nie jest udzielana, jeżeli występuje jeden z powodów, o których mowa w art. 695-22 i 695-23. Zgody można odmówić, jeżeli występuje jeden z powodów, o których mowa w art. 695-24”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 19 W dniu 25 września 2012 r. Crown court at Maidstone (sąd karny w Maidstone, Zjednoczone Królestwo) wydał europejski nakaz aresztowania przeciwko skarżącemu w postępowaniu głównym, obywatelowi Zjednoczonego Królestwa, w ramach prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego za popełnione w tym państwie członkowskim czyny, które w prawie angielskim mogły być zakwalifikowane jako uprowadzenie dziecka. Za przestępstwo to grozi kara do siedmiu lat pozbawienia wolności.
- 20 Po zatrzymaniu we Francji w dniu 28 września 2012 r. skarżący w postępowaniu głównym wyraźnie oświadczył w tym samym dniu przed cour d'appel de Bordeaux, że zgadza się na przekazanie organom sądowym Zjednoczonego Królestwa, nie zrezygnował jednak z zasady specjalności. Skarżący powtórzył to oświadczenie w obecności tłumacza i swego adwokata na posiedzeniu, które odbyło się przed izbą śledczą cour d'appel de Bordeaux.
- 21 Orzeczeniem z dnia 4 października 2012 r. izba śledcza cour d'appel de Bordeaux zarządziła przekazanie skarżącego w postępowaniu głównym sądowym organom brytyjskim w celu przeprowadzenia wyżej wspomnianego postępowania karnego. Skarżący został przekazany w dniu 10 października 2012 r. i od tego czasu pozostaje pozbawiony wolności w Zjednoczonym Królestwie.
- 22 W dniu 22 października 2012 r. prokurator przy cour d'appel de Bordeaux otrzymał wniosek sądowych organów brytyjskich o uzyskanie zgody izby śledczej sądu francuskiego na ściganie skarżącego w postępowaniu głównym za czyny popełnione w Zjednoczonym Królestwie przed jego przekazaniem, mogące stanowić przestępstwo inne niż to, które uzasadniało przekazanie.
- 23 Zdaniem rzeczonych organów dziewczynka, która została uprowadzona, po powrocie oświadczyła, że w okresie od dnia 1 lipca do dnia 20 września 2012 r. wielokrotnie miała stosunki seksualne ze skarżącym w postępowaniu głównym. Takie czyny mogą być kwalifikowane w prawie angielskim jako występki dopuszczania się czynności seksualnych na szkodę osoby w wieku poniżej 16 lat, podlegający karze pozbawienia wolności do lat czternastu. W związku z tym organy te zdecydowały się na ściganie skarżącego w postępowaniu głównym za to przestępstwo.
- 24 Wniosek organów sądowych Zjednoczonego Królestwa został skonkretyzowany w dniu 16 listopada 2012 r. poprzez wystawienie europejskiego nakazu aresztowania obejmującego występki objęte nowym postępowaniem karnym.
- 25 Po rozprawie w dniu 18 grudnia 2012 r. izba śledcza cour d'appel de Bordeaux zdecydowała orzeczeniem z dnia 15 stycznia 2013 r. wyrazić zgodę na wnioskowane rozszerzenie przekazania dla potrzeb nowego postępowania przeciwko skarżącemu w postępowaniu głównym, obejmującego czynności seksualne na szkodę osoby w wieku poniżej 16 lat, które to czyny zostały popełnione w wyżej wspomnianym okresie.
- 26 Od orzeczenia z dnia 15 stycznia 2013 r. skarżący w postępowaniu głównym odwołał się do cour de Cassation (trybunału kasacyjnego), który z kolei zwrócił się do Conseil constitutionnel (rady konstytucyjnej) z priorytetowym pytaniem o zgodność z konstytucją dotyczącym art. 695-46 kodeksu postępowania karnego, w odniesieniu w szczególności do zasady równości przed sądem i prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem.
- 27 W tych okolicznościach Conseil constitutionnel postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 27 i 28 decyzji ramowej [...] należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie wprowadzeniu przez państwa członkowskie środka zaskarżenia zawieszającego wykonanie orzeczenia organu sądowego, który w terminie 30 dni od otrzymania wniosku orzeka bądź o wyrażeniu zgody na

ściganie, skazanie lub zatrzymanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zapobiegawczego związanego z pozbawieniem wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, inne niż to, które uzasadniało jej przekazanie, bądź na przekazanie osoby państwu członkowskiemu innemu niż wykonujące nakaz państwo członkowskie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w związku z przestępstwem popełnionym przed jej przekazaniem?”.

W przedmiocie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

W przedmiocie pilnego trybu prejudycjalnego

- 28 Odrębnym pismem z dnia 4 kwietnia 2013 r., złożonym w sekretariacie Trybunału w tym samym dniu, Conseil constitutionnel zwrócił się o skierowanie odesłania prejudycjalnego do rozpoznania w trybie pilnym przewidzianym w art. 23a statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i w art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem.
- 29 Sąd odsyłający w uzasadnieniu wniosku wskazał, że za zastosowaniem pilnego trybu prejudycjalnego przemawia zarówno trzymiesięczny termin, w którym ma on obowiązek rozpoznać przedłożone mu priorytetowe pytanie o zgodność z konstytucją, jak i fakt, że skarżący w postępowaniu głównym jest pozbawiony wolności w sprawie, w której pytanie to się pojawiło.
- 30 W tej kwestii należy, po pierwsze, wskazać, że niniejsze odesłanie prejudycjalne dotyczy wykładni decyzji ramowej, która wchodzi w zakres dziedziny figurującej w trzeciej części traktatu FUE, w jej tytule V, dotyczącym przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Może ono zatem podlegać rozpoznaniu w pilnym trybie prejudycjalnym.
- 31 Po drugie, należy stwierdzić, że – jak wskazuje sąd odsyłający – skarżący w postępowaniu głównym jest obecnie pozbawiony wolności, a rozstrzygnięcie sprawy głównej może mieć niebagatelny wpływ na czas trwania tego pozbawienia wolności.
- 32 W tym stanie rzeczy, zgodziwszy się z propozycją sędziego sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznika generalnego, druga izba Trybunału postanowiła w dniu 10 kwietnia 2013 r. uwzględnić wniosek sądu odsyłającego o rozpoznanie odesłania prejudycjalnego w trybie pilnym.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 33 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie wprowadzeniu przez państwa członkowskie środka zaskarżenia zawieszającego wykonanie orzeczenia organu sądowego, który w terminie 30 dni od otrzymania wniosku orzeka o wyrażeniu zgody bądź na ściganie, skazanie lub zatrzymanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zapobiegawczego związanego z pozbawieniem wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, inne niż to, które uzasadniało jej przekazanie, bądź na przekazanie osoby państwu członkowskiemu innemu niż wykonujące nakaz państwo członkowskie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w związku z przestępstwem popełnionym przed jej przekazaniem.
- 34 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że celem decyzji ramowej, co wynika w szczególności z jej art. 1 ust. 1 i 2, a także z motywów 5 i 7, jest zastąpienie systemu wielostronnej ekstradycji między państwami członkowskimi systemem przekazywania między organami sądowymi osób skazanych bądź

podejrzanych w celu wykonania wyroku lub przeprowadzenia postępowania karnego, przy czym ten drugi system jest oparty na zasadzie wzajemnego uznawania (zob. wyroki: z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie C-396/11 Radu, pkt 33; z dnia 26 lutego 2013 r. w sprawie C-399/11 Melloni, pkt 36).

- 35 Wspomniana decyzja ramowa służy zatem, dzięki ustanowieniu nowego, prostszego i wydajniejszego systemu przekazywania osób skazanych lub podejrzanych o naruszenie przepisów ustawy karnej, ułatwieniu i przyspieszeniu współpracy sądowej, przyczyniając się w ten sposób do realizacji wyznaczonego Unii celu, jakim jest ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w oparciu o wysoki stopień zaufania, jakie powinno istnieć między państwami członkowskimi (ww. wyroki: w sprawie Radu, pkt 34; w sprawie Melloni, pkt 37).
- 36 Zasada wzajemnego uznawania, która stanowi „kamień węgielny” współpracy sądowej, implikuje zgodnie z art. 1 ust. 2 decyzji ramowej, że państwa członkowskie są co do zasady zobowiązane do uwzględnienia europejskiego nakazu aresztowania. Państwa te są zobowiązane do wykonania bądź też nie są uprawnione do odmowy wykonania takiego nakazu i nie mogą uzależnić jego wykonania od spełnienia warunków, chyba że zachodzą przypadki wymienione w art. 3–5 decyzji ramowej. Podobnie zgodnie z art. 28 ust. 3 decyzji ramowej zgody na dalsze przekazanie można odmówić wyłącznie w tych samych przypadkach (zob. wyrok z dnia 28 czerwca 2012 r. w sprawie C-192/12 PPU West, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo) i zgodnie z art. 27 ust. 4 decyzji ramowej tylko rzeczzone przypadki mogą uzasadniać odmowę wyrażenia zgody na rozszerzenie europejskiego nakazu aresztowania na przestępstwo popełnione przed przekazaniem ściganej osoby, inne niż to, które uzasadniało to przekazanie.

W przedmiocie wniesienia środka zaskarżenia o charakterze zawieszającym

- 37 Co się tyczy wniesienia środka zaskarżenia o skutku zawieszającym od europejskiego nakazu aresztowania lub od orzeczenia w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania, lub od orzeczenia wyrażającego zgodę na rozszerzenie tego nakazu, należy stwierdzić, że decyzja ramowa nie reguluje wprost takiej ewentualności.
- 38 Jednakże taki brak wyraźnego uregulowania nie oznacza, że decyzja ramowa zabrania państwom członkowskim wprowadzenia takiego środka lub że nakazuje im jego wprowadzenie.
- 39 Po pierwsze bowiem, sama decyzja ramowa pozwala na zapewnienie, że orzeczenia dotyczące europejskiego nakazu aresztowania będą korzystać z wszelkich gwarancji typowych dla tego rodzaju orzeczeń.
- 40 Przede wszystkim więc art. 1 ust. 3 decyzji ramowej wprost przypomina, że nie skutkuje ona modyfikacją obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa zawartych w art. 6 UE, który to obowiązek dotyczy zresztą wszystkich państw członkowskich, w szczególności zarówno państwa członkowskiego wydającego nakaz, jak i państwa członkowskiego wykonującego nakaz.
- 41 Następnie, stosownie do przypomnianego w pkt 35 niniejszego wyroku celu polegającego na ułatwieniu i przyspieszeniu współpracy sądowej, służącego realizacji wyznaczonego Unii celu, jakim jest ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, decyzja ramowa – jak wskazano w akapicie pierwszym jej motywu 12 – respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w art. 6 UE oraz tych, które znajdują odbicie w karcie, w szczególności w jej rozdziale VI, w odniesieniu do osób, wobec których wydano europejski nakaz aresztowania.

- 42 W tej kwestii należy wskazać, że podobnie jak w procedurach ekstradycyjnych, również w ustanowionej decyzją ramową procedurze przekazania prawo do skutecznego środka prawnego, sformułowane w art. 13 EKPC i w art. 47 karty, którego dotyczy postępowanie główne, nabiera szczególnego znaczenia.
- 43 I tak, Europejski Trybunał Praw Człowieka uznał, w odniesieniu do aresztowania w celu ekstradycji, że art. 5 ust. 4 EKPC stanowi *lex specialis* w stosunku do bardziej ogólnych wymogów określonych w jej art. 13 (zob. w szczególności wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 15 listopada 1996 r. w sprawie *Chahal* przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, *Recueil des arrêts et décisions*, 1996-V, § 126). W tej kwestii Trybunał ów orzekł, że orzeczenie o pozbawieniu wolności zostaje wydane w postępowaniu sądowym, kontrola sądowa, której wymaga art. 5 ust. 4 EKPC, jest już zawarta w orzeczeniu (zob. wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 5 czerwca 2012 r. w sprawie *Khodzhamberdiyev* przeciwko Rosji, § 103 i przytoczone tam orzecznictwo), a ponadto że rozpatrywane postanowienie nie zobowiązuje umawiających się państw do wprowadzenia dwuinstancyjności sądów dla potrzeb badania zgodności z prawem tymczasowego aresztowania i jego przedłużenia (zob. wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 4 marca 2008 r. *Marturana* przeciwko Włochom, § 110 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 44 Podobnie Trybunał miał już okazję, w ramach wykładni dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, s. 13; sprostowanie Dz.U. 2006, L 236, s. 36), stwierdzić, że zasada skutecznej ochrony sądowej przyznaje jednostce prawo dostępu do sądu, a nie do kilku instancji sądowych (wyrok z dnia 28 lipca 2011 r. w sprawie C-69/10 *Samba Diouf*, Zb.Orz. s. I-7151, pkt 69).
- 45 Należy więc wskazać, że jak wynika z motywu 8 decyzji ramowej, orzeczenia w sprawie wykonywania europejskiego nakazu aresztowania należy poddawać należytym kontrolom, co oznacza, że organ sądowy państwa członkowskiego, na terytorium którego osoba poszukiwana została aresztowana, zobowiązany jest do podjęcia decyzji w sprawie przekazania tej osoby. Zresztą art. 6 decyzji ramowej przewiduje, że organ sądowy powinien podjąć nie tylko tę decyzję, ale także decyzję dotyczącą wydania takiego nakazu. Udział organu sądowego jest wymagany również w przypadku zgody, o której mowa w art. 27 ust. 4 i w art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej, a także na innych etapach postępowania w sprawie przekazania osoby, takich jak wysłuchanie osoby poszukiwanej, orzeczenie o jej pozostawieniu w areszcie lub czasowym przeniesieniu.
- 46 Zatem cała procedura przekazywania osób uregulowana w decyzji ramowej jest zgodnie z tym aktem przeprowadzana pod kontrolą sądową.
- 47 Wynika stąd, że już same przepisy decyzji ustanawiają procedurę zgodną z wymogami art. 47 karty, niezależne od szczegółowych zasad wykonania decyzji ramowej przyjętych przez państwa członkowskie.
- 48 Wreszcie należy wskazać, że nawet w ramach postępowania przygotowawczego lub w ramach wykonywania kary lub środka zabezpieczającego związanego z pozbawieniem wolności, lub też w ramach rozprawy głównej, które pozostają poza zakresem zastosowania decyzji ramowej i prawa Unii, państwa członkowskie nadal podlegają obowiązkowi przestrzegania praw podstawowych mających umocowanie w EKPC lub w ich prawach krajowych, w tym ewentualnie prawa osób, które zostały przez sąd uznane za winne popełnienia przestępstwa, do dwuinstancyjności sądu.
- 49 Taki obowiązek wzmacnia wysoki stopień zaufania między państwami członkowskimi oraz zasadę wzajemnego zaufania, na której opiera się mechanizm europejskiego nakazu aresztowania, oraz jest uzasadnieniem dla motywu 10 decyzji ramowej, zgodnie z którym wykonanie europejskiego nakazu

aresztowania można zawiesić jedynie w przypadku poważnego i trwałego naruszenia przez jedno z państw członkowskich zasad określonych w art. 6 ust. 1 UE, stwierdzonego przez Radę na podstawie art. 7 ust. 1 UE ze skutkami określonymi w jego art. 7 ust. 2.

- 50 Zasada wzajemnego uznawania, na której opiera się system europejskiego nakazu aresztowania, opiera się z kolei na wzajemnym zaufaniu państw członkowskich, że ich krajowe porządki prawne są w stanie zaoferować równoważne i skuteczne poziomy ochrony praw podstawowych uznanych na płaszczyźnie Unii, w szczególności w karcie, a zatem to w systemie prawnym państwa członkowskiego wydającego nakaz osoby, wobec których wydano nakaz, będą mogły skorzystać z ewentualnych środków zaskarżenia umożliwiających im zakwestionowanie zgodności z prawem przebiegu postępowania przygotowawczego lub postępowania w sprawie wykonywania kary lub środka zabezpieczającego związanego z pozbawieniem wolności, lub też rozprawy głównej, w wyniku której zastosowano taką karę lub taki środek (zob. analogicznie wyrok z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie C-491/10 PPU *Aguirre Zarraga*, Zb.Orz. s. I-14247, pkt 70, 71).
- 51 Po drugie, należy jednak stwierdzić, że niezależnie od gwarancji wyraźnie zawartych w decyzji ramowej brak w niej uregulowania dotyczącego ewentualnego prawa do środka zaskarżenia o charakterze zawieszającym przeciwko orzeczeniom dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania nie stoi na przeszkodzie temu, by państwa członkowskie takie prawo przewidziały.
- 52 W braku bowiem dokładniejszych wskazówek w samych przepisach decyzji ramowej oraz w świetle art. 34 UE, który przyznaje władzom krajowym kompetencję do wyboru formy i środków koniecznych do osiągnięcia celów zamierzonych w decyzjach ramowych, należy stwierdzić, że decyzja ramowa pozostawia władzom krajowym szeroki zakres uprawnień dyskrecjonalnych co do konkretnych zasad realizacji wytyczonych w niej celów, w szczególności w zakresie możliwości ustanowienia środka zaskarżenia o charakterze zawieszającym przeciwko orzeczeniom dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania.
- 53 W tej kwestii należy stwierdzić, że w zakresie, w jakim stosowanie decyzji ramowej nie dozna uszczerbku, i jak wynika z akapitu drugiego motywu 12 tej decyzji, nie powinna ona uniemożliwiać żadnemu z państw członkowskich stosowania własnych przepisów konstytucyjnych, dotyczących w szczególności sprawiedliwego procesu sądowego.
- 54 Zresztą jeżeli chodzi o decyzje o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania, to możliwość skorzystania ze środka zaskarżenia wynika w sposób dorozumiany, lecz nieuchronny z wyrażenia „ostateczna decyzja”, figurującego w art. 17 ust. 2, 3 i 5 decyzji ramowej, i brak jest podstaw do uznania, że – w świetle brzmienia jej przepisów – możliwość taka powinna być wyłączona w przypadku decyzji organu sądowego orzekającego o wyrażeniu zgody na rozszerzenie nakazu aresztowania lub na dalsze przekazanie do innego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej, tym bardziej że – na co wskazuje sprawa w postępowaniu głównym – wniosek o takie rozszerzenie lub przekazanie może zostać złożony w związku z przestępstwem poważniejszym niż to, które uzasadniało przekazanie.
- 55 Wynika stąd, że art. 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie wprowadzeniu przez państwa członkowskie środka zaskarżenia zawieszającego wykonanie orzeczenia organu sądowego, który rozstrzyga o wyrażeniu zgody bądź na ściganie, skazanie lub aresztowanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zapobiegawczego związanego z pozbawieniem wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, inne niż to, które uzasadniało jej przekazanie, bądź na przekazanie osoby państwu członkowskiemu innemu niż wykonujące nakaz państwo członkowskie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w związku z przestępstwem popełnionym przed jej przekazaniem.

W przedmiocie ograniczeń prawa do ewentualnego środka zaskarżenia o charakterze zawieszającym

- 56 Nawet jeżeli decyzja ramowa nie reguluje prawa do ewentualnego środka zaskarżenia o charakterze zawieszającym przeciwko orzeczeniom dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania, to wynika z niej, że swoboda państw członkowskich w tym zakresie powinna doznać pewnych ograniczeń.
- 57 W tej kwestii należy wskazać, że – jak przypomniano w pkt 34 i 35 niniejszego wyroku – celem decyzji ramowej jest zastąpienie systemu wielostronnej ekstradycji między państwami członkowskimi prostszym i wydajniejszym systemem przekazywania osób między organami sądowymi, który służy ułatwieniu i przyspieszeniu współpracy sądowej. Jak wynika z motywu 5 decyzji ramowej, wprowadzenie takiego systemu przekazywania stwarza możliwość usunięcia złożoności procedur ekstradycyjnych istniejących przed jej przyjęciem i związanej z nimi możliwości przewlekania postępowania.
- 58 Rzeczony cel, polegający na przyspieszeniu współpracy sądowej, jest widoczny w wielu aspektach decyzji ramowej, w szczególności w podejściu do terminów wydawania orzeczeń dotyczących europejskiego nakazu aresztowania.
- 59 Jeżeli chodzi o te terminy, to należy rozróżnić terminy dotyczące wykonania europejskiego nakazu aresztowania przewidziane w art. 17 decyzji ramowej oraz terminy, o których mowa w jej art. 27 ust. 4 oraz art. 28 ust. 3 lit. c), dotyczące zgody na rozszerzenie nakazu lub na dalsze przekazanie. W każdym razie należy wskazać, że art. 15 ust. 1 decyzji ramowej przewiduje w sposób ogólny, że wykonujący nakaz organ sądowy podejmuje decyzję o przekazaniu „z uwzględnieniem terminów i zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej decyzji ramowej”.
- 60 Jeżeli chodzi, po pierwsze, o decyzję o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania, to art. 17 ust. 1 decyzji ramowej przewiduje, że nakaz ten „stosuje się i wykonuje w trybie przewidzianym dla spraw niecierpiących zwłoki”. Artykuł 17 ust. 2 i 3 ustala konkretne terminy, odpowiednio, dziesięciu i sześćdziesięciu dni, w których – w zależności od tego, czy osoba poszukiwana zgadza się na przekazanie, czy też się nie zgadza – powinno zostać wydane ostateczne orzeczenie dotyczące wykonania rzeczowego nakazu.
- 61 Jedynie w szczególnych wypadkach, gdy nakaz aresztowania nie może zostać wykonany w tych terminach, art. 17 ust. 4 pozwala na ich wydłużenie o trzydzieści dodatkowych dni, zobowiązując organ sądowy wykonujący nakaz do bezzwłocznego powiadomienia organu sądowego wydającego nakaz i do podania przyczyn zwłoki. Oprócz tych szczególnych wypadków na niedochowanie rzeczonych terminów mogą pozwolić państwu członkowskiemu, zgodnie z art. 17 ust. 7 decyzji ramowej, jedynie wyjątkowe okoliczności, przy czym owo państwo członkowskie powinno o tym powiadomić Eurojust, podając przyczyny zwłoki.
- 62 Znaczenie terminów ustalonych w art. 17 wyraża się nie tylko w tym artykule, ale także w innych przepisach decyzji ramowej, takich jak jej art. 13 ust. 4, art. 15 ust. 2, art. 20, 21 i art. 31 ust. 2 akapit drugi.
- 63 Ponadto, o ile prawdą jest, że w trakcie procesu legislacyjnego, w którym przyjęto decyzję ramową, wyrażenie „ostateczna decyzja w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania zostaje podjęta”, figurujące w art. 17 decyzji ramowej, zastąpiło wyrażenie „decyzja [w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania zostaje podjęta]”, figurujące we wniosku dotyczącym decyzji ramowej Rady w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi [COM(2001) 522 wersja ostateczna], opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 27 listopada 2001 r. (Dz.U. C 332 E, s. 305, zwanym dalej „wnioskiem dotyczącym decyzji ramowej”), o tyle prawdą jest też, że w trakcie tego procesu dodano

również do pojęcia „decyzji” przymiotnik „ostateczna” oraz że jedyny termin dziewięćdziesięciu dni przewidziany we wniosku dotyczącym decyzji ramowej został zastąpiony stopniowymi, skróconymi terminami przytoczonymi w pkt 60 i 61 niniejszego wyroku.

- 64 Wynika stąd, że terminy wprowadzone w art. 17 decyzji ramowej należy rozumieć jako wymóg, by ostateczne orzeczenie dotyczące wykonania europejskiego nakazu aresztowania zapadło co do zasady bądź w ciągu dziesięciu dni następujących po wyrażeniu przez osobę poszukiwaną zgody na przekazanie, bądź – w pozostałych przypadkach – w ciągu sześćdziesięciu dni od dnia jej aresztowania. Jedynie w szczególnych przypadkach terminy te mogą zostać przedłużone o trzydzieści dodatkowych dni i jedynie w wyjątkowych okolicznościach terminy przewidziane w art. 17 mogą nie być przestrzegane przez państwo członkowskie.
- 65 W konsekwencji ewentualny środek zaskarżenia o charakterze zawieszającym przewidziany w przepisach krajowych jednego z państw członkowskich przysługujący na orzeczenie o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania nie może w żadnym razie – chyba że rozpoznający sprawę sąd zdecyduje się na wystąpienie do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym – zostać wydany z naruszeniem wspomnianych w punkcie poprzedzającym terminów wydania ostatecznego orzeczenia.
- 66 Jeżeli chodzi, po drugie, o orzeczenie o wyrażeniu zgody na rozszerzenie nakazu lub na dalsze przekazanie, to należy wskazać, że zgodnie z art. 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej na podstawie obu tych przepisów decyzja „zostaje podjęta nie później niż [...] 30 dni po otrzymaniu wniosku”.
- 67 Brzmienie tych przepisów, które – jak sama zasada specjalności, którą owe przepisy wykonują – nie figurowały we wniosku dotyczącym decyzji ramowej, brzmienie odmienne od treści art. 17 decyzji ramowej, odpowiada sytuacjom odmiennym z punktu widzenia mającego nastąpić orzeczenia.
- 68 Z jednej strony bowiem osoba poszukiwana nie jest już aresztowana w państwie członkowskim wykonującym europejski nakaz aresztowania i została już przekazana państwu członkowskiemu wydającemu ten nakaz.
- 69 Z drugiej strony organ sądowy wykonujący nakaz, do którego zwrócono się z wnioskiem o wyrażenie zgody, o której mowa w art. 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej, posiada już pewne informacje pozwalające mu na wypowiedzenie się ze znajomością sprawy, w zakresie, w jakim, jak przypomniano w pkt 36 niniejszego wyroku, zgody tej można odmówić jedynie w tych samych przypadkach co – jeżeli chodzi o orzeczenia wskazane w art. 17 decyzji ramowej – przypadki, w których można odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania, a ponadto zgody takiej należy udzielić, jeżeli przestępstwo, w związku z którym wystąpiono z wnioskiem o rozszerzenie nakazu lub o dalsze przekazanie, samo w sobie powoduje obowiązek przekazania.
- 70 Jednakże orzeczenia, o których mowa w art. 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej, dotyczą bądź przestępstwa innego niż to, które uzasadniało przekazanie, bądź państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie wydające pierwszy europejski nakaz aresztowania, co uzasadnia zastosowanie trzydziestodniowego terminu na wyrażenie zgody.
- 71 Wynika stąd, że art. 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że nakładają one wymóg, by orzeczenia organu sądowego, który rozstrzyga o wyrażeniu zgody bądź na ściganie, skazanie lub aresztowanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zapobiegawczego związanego z pozbawieniem wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, inne niż to, które uzasadniało jej przekazanie, bądź na przekazanie osoby państwu członkowskiemu innemu niż wykonujące nakaz państwo członkowskie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w związku z przestępstwem popełnionym przed jej przekazaniem, były wydawane co do zasady w terminie trzydziestu dni, licząc od otrzymania wniosku.

- 72 Jeżeli chodzi o możliwość wprowadzenia przez państwa członkowskie w ich prawie krajowym środka zaskarżenia o charakterze zawieszającym przysługującego od orzeczeń wskazanych w art. 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej, to należy stwierdzić, że przepisy te, w przeciwieństwie do art. 17 decyzji ramowej, nie ustalają terminów, w których powinna zapaść „ostateczna decyzja”, i w związku z tym należy je interpretować w ten sposób, że określony w nich termin dotyczy wyłącznie pierwotnego orzeczenia i nie dotyczy przypadków, gdy taki środek zaskarżenia został wprowadzony.
- 73 Jednakże byłoby sprzeczne zarówno z logiką leżącą u podstaw decyzji ramowej, jak i z jej celami, polegającymi na przyspieszeniu procedur przekazywania osób, gdyby terminy, w których powinno zapaść ostateczne orzeczenie na podstawie art. 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej, były dłuższe niż terminy przewidziane w jej art. 17.
- 74 W konsekwencji w celu zapewnienia spójnej wykładni i spójnego stosowania decyzji ramowej należy uznać, że ewentualny środek zaskarżenia o charakterze zawieszającym od orzeczeń, o których mowa w art. 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej, przewidziany w prawie krajowym danego państwa członkowskiego, powinien w każdym razie być wykonywany z poszanowaniem terminów określonych w art. 17 decyzji ramowej dla celów wydania ostatecznego orzeczenia.
- 75 W świetle powyższych rozważań na przedłożone pytanie należy udzielić następującej odpowiedzi: art. 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie wprowadzeniu przez państwa członkowskie środka zaskarżenia zawieszającego wykonanie orzeczenia organu sądowego, który w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania wniosku rozstrzyga o wyrażeniu zgody bądź na ściganie, skazanie lub aresztowanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zapobiegawczego związanego z pozbawieniem wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, inne niż to, które uzasadniało jej przekazanie, bądź na przekazanie osoby państwu członkowskiemu innemu niż wykonujące nakaz państwo członkowskie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w związku z przestępstwem popełnionym przed jej przekazaniem, o ile ostateczne orzeczenie zapadnie w terminach określonych w art. 17 decyzji ramowej.

W przedmiocie kosztów

- 76 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie wprowadzeniu przez państwa członkowskie środka zaskarżenia zawieszającego wykonanie orzeczenia organu sądowego, który w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania wniosku rozstrzyga o wyrażeniu zgody bądź na ściganie, skazanie lub aresztowanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zapobiegawczego związanego z pozbawieniem wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, inne niż to, które uzasadniało jej przekazanie, bądź na przekazanie osoby państwu członkowskiemu innemu niż wykonujące nakaz państwo członkowskie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w związku z przestępstwem popełnionym przed jej przekazaniem, o ile ostateczne orzeczenie zapadnie w terminach określonych w art. 17 decyzji ramowej.

Podpisy